

**старац Јосиф Исихаста
АКО СИ ПОНОВО ПАО...**

Чедо моје добио сам твоје писмо и видео у њему твоје неспокојство.

Али не тугуј чедо моје, не буди тако неспокојан. Ако си поново пао — поново устани. Ти си призван на пут небески. Науга није чудно ако се онај који трчи понекад и спотакне. Само треба да у сваком тренутку има трпљење и покајање.

Стога се покај кад год погрешитиш, и не губи време. Колико оклевао да затражиш опроштај, толико допушташ лукавом да у теби пусти корене. Не допусти му да те изнервира на твоју штету.

Дакле, не очајавај када падаш, него са усрђем устани и учини метанију, говорећи: „Опрости ми, Христe мој, човек сам и слаб сам.”

Није те Бог напустио, како кажеш, али пошто је у теби још много световне гордости и много сујете наш Христос допушта да грешитиш и да падаш, да би свакодневно чувствено постао свестан своје немоћи, да би трпео оне који сагреше, да не би осуђивао своју браћу када погреше и да би их укрепио.

Значи, колико год пута да паднеш, поново устани и одмах затражи опроштај.

Не скривај тескобу у свом срцу. Јер су тескоба и чамотиња радост лукавога из којих се рађа много тога и од којих се душа испуњава горчином, док, духовно расположење покајника говори: „Сагреших, и опрости ми, Оче“, и на тај начин прогони тескобу. „Зар ја“, каже, „нисам човек, и зар нисам слаб? Шта ја уопште могу да учиним?“ Заиста, чедо моје, то је тако. Имај храбрости.

Човек стоји на својим ногама само онда, када дође благодат Божија. Ако нема благодати, непрестано се тетура и непрестано пада. И зато буди одважан, и не плаши се.

Видиш ли како је брат, о којем пишеш, претрпео искушење? И ти тако исто чини. Устрој у себи одважан начин размишљања пред долазећим искушењима. Она ће свакако доћи јер су ти неопходна. Другачије се нећеш очистити. Остави то што ти говоре немар и чамотиња. Не плаши их се. Као што су, благодаћу Божијом, прошла она претходна, тако ће проћи и ова, чим заврше свој посао.

Искушења су лекови и исцелитељске траве које лече видљиве страсти и наше невидљиве ране.

Ти, дакле, имај трпљење, да би свакодневно био на добитку, да би сабирао награду, починак и радост у Царству небеском. Доћи ће ноћ смрти када више нико не може да дела. Зато пожури, јер је времена мало.

Нека ти и ово буде познато: бољи је један дан победничког живота са наградама и венцима, него многе године проведене у нераду. Јер један дан подвига (борбе) у познању и чувтовању душе вреди колико и педесет година онога који се бори немарно и без познања.

Без борбе и проливања крви не очекуј ослобођење од страсти. Након преступа, на нашој земљи расте трње и чичак. Заповеђено нам је да их почупамо, али се они искорењују само великим болом, раскрвареним рукама и многим уздасима. Зато плачи, проливај реке суза, и омекшаће земља твога срца. А када је земља натопљена, лако ћеш искоренити трње.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА ПРЕД БОГОЈАВЉЕЊЕМ

Мк. 1, 1 - 8, зач. 1.;

2Тим. 4, 5 - 8; зач. 298.

сабор св. 70. апостола

св. Евстатије Превлачки, свети преп.муч. Ватопедски,
свети новопреп.муч. Онуфрије

протојереј Александар Шаргунов **КРШТЕЊЕ ОГЊЕМ**

Шта значи "крштење огњем", о коме говори св. Јован Претеча?

А. Е., Г. Москва

Одговор:

Слушаоци проповеди св. Јована Претече позивају се да живе између два крштења. Пре свега то је крштење у води, за остављење грехова, које Претеча савшава у пустињи. Но, ово прво крштење није и последње. После Јована долази Христос, силнији од њега и неупоредиво већи. Он ће крстити Духом Светим и огњем, који спаљује све што не доноси плодове достојне покајања. Међутим, овај огањ не умртвљује, већ оживљује, јер је ово Сам Дух Свети. Он очишћује од штетних примеса и својом пламеношћу растопљује као челик у ватри, како кажу св. оци, да би одлио нову форму и чврсто сјединио са Собом.

Христос је примио два крштења. Прво је било такође у води од Претече, но много делатније него код других. Над Христом су се отворила небеса и чуо се глас Оца Небеског, Који Га је крштавао погруженог у Своју љубав: "Ово је Син Мој љубљени" и помазујући Га Духом Светим,

Који ће од тада за свагда пребивати на Њему.

Ово прво крштење Христово такође неће бити последњим. Оно само отвара пут ка Његовој Пасхи. И Он ће ићи, све док не достигне друго, свершавајуће крштење - крштење Својом крвљу, у водама смрти. Ово крштење Он ће тако силно желети, да ће се душа Његова мучити, док се оно не саврши (Лк. 12,50). Започевши у водама Јордана, крштење Господње ће се завршити у Пасхи Његових Крсних Страдања и Славе, у тајни искупљења и преображења човека да би постало источником нашег крштења.

Ми смо такође примили св. тајну крштења и то пре свега у води много дубљој од оне у којој је крштавао Претеча, зато што она садржи у себи сву пуноћу двојног крштења Господњег: крштења у Јордану, које Га је јавило возљубљеним Сином Божијим и крштења примљеног у мукама смрти и радости Васкрсења.

И за нас ово такође неће бити последњим крштењем, јер за ученика Христовог постоји друго крштење - крштење Духом Светим и огњем, ка

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

којем он увек тежи. Ово крштење завршиће се сусретом са Христом, познањем Христа, које га за навек приопштава Крсту Христовом и Васкрсењу, уподобљавајући његову трулежну природу слави преображења Господњег.

На тај начин ми такође живимо између два крштења. Ми смо већ све примили у првом, али само у зачецима. Читав живот наше вере постоји ради тога да би се пројавила скривена сила Божанског огња који смо примили. Он започиње малом искром и неприметно тињајући, разгорева се, ако га ми не гасимо одступањем од

завета крштења, и запаљује све чега се дотакне. Овај огањ је Сам Дух Свети, Који нас распаљује небеском љубављу, чистећи у нама све што омета ову љубав. Овај огањ чини нас послушним вољи Божијој и сједињује нас са Богом, Који је сагласно Писму, "огањ који прождире".

Овај огањ је огањ Христов. Господ је дошао да би га донео на земљу, и како Он жели, да се овај огањ што пре разгори (Лк. 12,49). И ово крштење је такође крштење Господње. Господ га је примио у Својој Пасхи и сада само једно иште - да се она саврши у животу сваког од нас.

Наше време је апокалиптично. Али када оно није било апокалиптично? Већ у Апостолским временима су хришћани видели демонско олицетворење и пројаву зла у свету који их је окруживао. Они као да су својим очима видели сенке Апокалипсе у време крвавих гоњења и мрачне прте „звери из бездана“, која хоће да растргне Цркву – Христову Невесту, као што су лавови својим зубима растрзавали тела хришћана на зидвима Колосеума.

У догађајима светске историје, они су предосећали и осећали долазеће катастрофе и контуре апокалиптичних слика су се исцртавале пред њиховим очима све снажније и снажније. Апокалипса је почела од времена Христовог доласка на земљу. На Патмосу, Јован Богослов је сазерцавао оно, што јесте и што ће бити. Зло је увек постојало у свету и оно нараста из покољења у покољење. Оно је налик на реку пуну воде, која подижући се, која проваљује брану и потапа обале реке. Зло се концентрише у личностима – непријатељима хришћанства, који излазе на сцену историје, као антихристове претече.

Али постоји још један тамнији, свакодневни апокалипсис – то је оскудевање љубави и вере, то је разврат и лаж, то је равнодушност и суровост, то је посведневна борба човека са човеком, која отима духовну радост и чини живот ланцем ситних преступа. Ово је мучно и изгледа, неприметно дело тамних сила, које припремају пут звери која долази. У том односу садашњост већ у себи садржи елементе будућности и јавља се као његов праобраз.

Када старост наступи, онда говоре: близу је крај живота. Али, колико ће се старост продужити, није познато, може бити да ће се она показати дужом од младости, и силазак са планине – дужи од пењања на њу. И сада, као и раније, хришћани осећају нарастајућу силу греха и оскудевање добра – ту моралну ентропију света.

Али време, када ће се окренути последња страница историје, није познато. Господ је рекао да ће скоро доћи да суди живима и мртвима, али у којим космичким мерама су измерене те речи – ми не знамо.

архимандрит Рафаил (Карелин)

протојереј Андреј Ткачов ДОК СЕ ДРУГИ ПРИЧЕШЋУЈУ

Не причешћујемо се сви на свакој служби. Даће Бог да доживимо време кад ће после речи свештеника „Са страхом Божјим и вером приступите“. Чаша прилази огромна већина оних који се моле. Али и тада ће остати неко ко не може да се причести због здравственог стања, или кога задржава епитимија, или неки други разлог. О чему да размишља и за шта да се моли човек који се сад не причешћује сам, али види другу браћу и сестре како се с рукама прекрштеним на грудима приближавају причешћу?

Као прво, треба да се радује за људе који се причешћују Христом. Треба да се моли да им причешћивање Светим тајнама не буде на суд и на осуду, већ на умножење вере, на исцељење душе и тела, на потпуно освећење. Наша је свагдашња обавеза да се молимо за себе, једнако као и обавеза да увек дишемо. Али молитва за друге је дело љубави и треба што чешће ширити своје срце, примајући у њега туђе потребе.

Као друго, гледајући друге, човек се нехотице сећа и себе. Се тићеш се и замолићеш Господа да те не лиши причешћивања Светим Тајнама. Замолићеш и за то да се причешћујеш достојно и без осуде, управо онако како свештеник каже: Са страхом Божјим и вером. То ће бити права припрема за причешће. Јер припремити се не значи само ишчитати молитве које треба да се прочитају пре службе. Спреман је онај ко

често размишља о достојном причешћивању Христом, ко жели ово јединство, ко се за њега моли чешће него што то захтева црквена дисциплина.

Као треће, свако од нас има људе који су драги нашем срцу. али се у вери углавном не слажу с нама. Ако нису крштени, молимо се за њих на јектенији за оглашене. Али ако су крштени, а нису учрковљени, причешћивање је право време да се молимо за њих: „И њих призиви, Владико. И њих удостој да се нахране бесмртном храном. И њихових срца се дотакни, да будемо заједно, они и ми, пред Лицом Твојим.“

Ове и друге сличне молитве нека се откидају ка Небу док хор поје: „Тјело Христово примите, источника бесмртнаго вкусите“.

Треба ли подсећати на то да време причешћивања, чак и ако се лично не причешћујете, није време да изађете из храма или шетате по њему, да није време за разговоре и остала докона занимања?

Небо је отворено! Христос Својим Телом и Крвљу храни верне! У току је пир вере и тајанствено очишћење душа које Господ воли!

То је време за пажљиву и ватрену молитву, како за оне који се приближавају Чаша, тако и за оне који су због нечега данас лишени причешћа.